

Преюдициален въпрос

Трябва ли установеният в член 5 ДЕС, член 52, параграф 1 във връзка с членове 15, 16 и 17 от Хартата ⁽¹⁾, член 28 ДФЕС и член 56 ДФЕС принцип на пропорционалност да се тълкува в смисъл, че не допуска правна уредба като *Ordonnantie van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest van 27 april 1995 betreffende de taxidiensten en de diensten voor het verhuren van voertuigen met vervoerder* (Наредба на регион Брюксел-столица от 27 април 1995 г. за таксиметровите услуги и услугите за наемане на превозни средства и шофьор) да се тълкува в смисъл, че понятието „таксиметрови услуги“ включва и частни лица, които като шофьори безвъзмездно практикуват *Ridesharing* (съвместен превоз), като приемат запитвания за превоз, които им се предлагат чрез софтуерно приложение на установено в друга държава членка предприятие *Uber BV* и др.?

⁽¹⁾ ОВ С 364, 2000 г., стр. 1.

Преюдициално запитване от Tribunal Superior de Justicia de Galicia (Испания), постъпило на 8 октомври 2015 г. — Elda Otero Ramos/Servicio Galego de Saúde, Instituto Nacional de la Seguridad Social

(Дело C-531/15)

(2015/C 429/14)

Език на производството: испански

Запитваща юрисдикция

Tribunal Superior de Justicia de Galicia

Страни в главното производство

Жалбоподател: Elda Otero Ramos

Ответник: Servicio Galego de Saúde e Instituto Nacional de la Seguridad Social

Преюдициални въпроси

- 1) Правилата относно доказателствената тежест, установени в член 19 от Директива 2006/54/ЕО ⁽¹⁾ на Европейския парламент и на Съвета от 5 юли 2006 година за прилагането на принципа на равните възможности и равното третиране на мъжете и жените в областта на заетостта и професиите (преработена), приложими ли са по отношение на наличието на риск в периода на естественото кърмене по член 26, параграф 4 във връзка с параграф 3 от *Ley de Prevención de Riesgos Laborales*, с която разпоредба в испанското право се транспонира член 5, параграф 3 от Директива 92/85/ЕО ⁽²⁾ на Съвета от 19 октомври 1992 година за въвеждане на мерки за насърчаване подобряването на безопасността и здравето по време на работа на бременни работнички и на работнички родилки или кърмачки?
- 2) При утвърдителен отговор на първия въпрос, може ли за факти, които позволяват да се допусне съществуването на пряка или непряка дискриминация, по смисъла на член 19 от Директива 2006/54 да се счита наличието на рискове за естественото кърмене при упражняването на професионална дейност като медицинска сестра в спешно болнично отделение, които рискове се потвърждават в обоснован доклад, изготвен от лекар, който освен това е началник на спешното отделение в болницата, където работи работничката?
- 3) При утвърдителен отговор на втория въпрос, може ли обстоятелствата, че заеманото от работничката работно място е сред изключените от риск в списъка на работните места, изготвен от предприятието след консултация с представителите на работниците, и че службата за превантивна медицина/превенция на професионалните рискове на въпросната болницата е издала удостоверение за годност, без в посочените документи да се дават повече подробности относно това как се е стигнало до тези заключения, да се разглеждат като достатъчно доказателства — при всички положения и без възможност за поставяне под въпрос — за това, че не е имало нарушение на принципа на равно третиране по смисъла на посочения член 19?

- 4) При утвърдителен отговор на втория въпрос и отрицателен отговор на третия въпрос, след като наличието на свързани с извършваната работа рискове за майката или детето кърмаче е било доказано, съгласно член 19 от Директива 2006/54/ЕО коя от страните — работничката жалбоподател или работодателя ответник — трябва да докаже (1) че приспособяването на условията на труд или работното време е невъзможно или, въпреки приспособяването, условията на съответното работно място могат да се отразят отрицателно на здравето на бременната работничка или на кърмачето — член 26, параграф 2 във връзка с параграф 4 от Ley de Prevención de Riesgos Laborales, с която разпоредба се транспонира член 5, параграф 2 от Директива 92/85/ЕИО — и (2) че промяната на работното място е технически или обективно невъзможна или не е разумно да се изисква поради основателни причини — член 26, параграф 3 във връзка с параграф 4 от Ley de Prevención de Riesgos Laborales, с която разпоредба се транспонира член 5, параграф 3 от Директива 92/85/ЕИО?

⁽¹⁾ ОВ L 204, стр. 23; Специално издание на български език, 2007 г., глава 5, том 8, стр. 262

⁽²⁾ ОВ L 348, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 5, том 3, стр. 3

Преюдициално запитване от Audiencia Provincial de Zaragoza (Испания), постъпило на 9 октомври 2015 г. — Eurosaneamientos S.L. и др./ArcelorMittal Zaragoza, S.A.

(Дело C-532/15)

(2015/C 429/15)

Език на производството: испански

Запитваща юрисдикция

Audiencia Provincial de Zaragoza

Страни в главното производство

Жалбоподател: Eurosaneamientos S.L., Entidad Urbanística Conservación Parque Tecnológico de reciclado López Soriano, UTE PTR Acciona Infraestructuras S.A.

Ответник: ArcelorMittal Zaragoza, S.A.

Преюдициални въпроси

- 1) В съответствие ли е с член 4, параграф 3 [ДЕС] и член 101 ДФЕС наличието на приета от държавата правна уредба, която налага държавен контрол при фиксирането на таксите на доверениците, определяйки чрез разпоредби точния и задължителен размер на таксите и предоставяйки на съдебните органи, по-специално при възлагането на съдебните разnosки, последващия контрол във всеки отделен случай при определянето на таксите, въпреки че контролът е ограничен до проверка за стриктното прилагане на тарифата и не допуска отклонение в изключителни случаи и с мотивирано решение от определените в тарифната правна уредба граници?
- 2) Позволява ли начинът, по който Съдът на Европейския съюз е очертал понятията „наложителни причини, свързани с обществен интерес“, „пропорционалност“ и „необходимост“ по членове [4] и [15] от Директивата относно услугите на вътрешния пазар ⁽¹⁾, в случаи, в които има въведена от държавата правна уредба за определяне на цената на услугите и мълчаливо се приема, предвид правната празнота при транспонирането, че такива наложителни причини, свързани с обществен интерес, са налице, макар това да не се потвърждава при съпоставяне с общностната съдебна практика, съдилищата на държавите да приемат, че в конкретен случай е налице ограничение, което не съответства на обществен интерес, и поради това да не приложат или да се отклонят от правната уредба относно възнаграждението на съдебните довереници?